

[Edvard Sørensen.]

det, at vælge den ene Revisor blandt sine Medlemmer, det vil i mange Tilfælde efter min Mening være en Fordel.

§ 24 er i sin Affattelse en Slappelse af Ansaret, som jeg maa nære de allerstørste Betæneligheder ved. Efter vor Formening maa vi fastholde, at Sogneraadets Ansvar bør blive som i Landkommunallovens § 29 fastslaaet. Det vil sikkert i denne Forbindelse være rigtigt i Udvalget nøje at overveje, om der ikke burde tegnes en Kautionsforsikring i alle Kommuner.

I § 28 gives der Kommunerne Adgang til udvidet Ekspropriationsret, en Bestemmelse, som mit Parti maa nære de største Betæneligheder overfor, og til denne Paragraf maa vi paa alle Omraader forbeholde os vor Stilling. I § 33 ophæves Amtsfattikkassen, en Bestemmelse, som nøje, endogsaa meget nøje, bør overvejes, inden dette Skridt foretages. § 35 angaar Udskrivningen af Amtsfondens Fornødenheder. Her har den højtærede Minister indsat en Bestemmelse lig den i § 13 i det forelagte Forslag om Skolens Tilsyn. I § 35 stammer de indføjede Bestemmelser fra det foreliggende Forslag om Grundskyld eller, som det kaldes, Forslaget om kommunale Ejendomsskatter. Det gælder her som for § 13, at mit Parti kan ikke medvirke til Gennemførelse af en saadan Løfteparagraf. Hvis det foreliggende Lovforslag om kommunale Ejendomsskatter nogen Sinde gennemføres, hvad jeg har mine stærke Tvivl om, vil de nye Udskrivningsregler være angivet dér. Venstre kan ikke være med til ved at stemme for Paragraffen i den foreliggende Form at afgive et indirekte Løfte om at arbejde for den nye Lov om Ejendomsskatter.

Dette er i Korthed nogle af de Indvendinger, mit Parti har at gøre til det foreliggende Lovforslag. Det er mit Haab, at den højtærede Minister vil stille sig imødekommende overfor vore Ønsker. Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne tilsige den højtærede Minister en saglig Behandling af det foreliggende Lovforslag.

Carlsen-Skiødt: Naar man gennemlæser det foreliggende Lovforslag, der jo skal afløse den nugældende Landkommunallov af 6. Juli 1867, undres man noget over, hvor lidt Forskel der er paa Lovforslagets og den gamle Lovs Indhold. Man vilde vist have kunnet vente, at Udviklingen her i Landet i de sidste 63 Aar, altsaa gennem to Slægtled, havde krævet betydeligt flere Ændringer. Enten maa den gamle Lov af

1867 have været ualmindelig godt affattet, eller ogsaa har man ikke været opmærksom paa de Forskydninger, der er sket i det danske Samfund i denne lange Aarrække. I Bemærkningerne til Lovforslagets enkelte Paragraffer vil man Gang paa Gang møde Udtryk som disse: Bestemmelserne i denne Paragraf svarer ganske til de hidtidige Bestemmelser i Landkommunalloven af 1867, og man spørger sig, om det da egentlig var saa paakrævet at forelægge et Forslag som dette til en saakaldet ny Lov, naar den dog, i alt Fald paa de afgørende Punkter, trækker i den gamle Lovs Klæder. Hertil kommer, som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, har gjort opmærksom paa, at det paa adskillige Punkter er noget tvivlsomt, om det foreliggende Lovforslag i den Affattelse, det har, virkelig betegner en Forbedring. Som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Jens Sørensen (Smørum), gjorde opmærksom paa, viser det sig endogsaa paa et enkelt Sted, at Lovforslaget betyder en Indsnævring af det kommunale Selvstyre — i denne Forbindelse er det jo ligegyldigt, om Indsnævringen lægges i Amtsraadets eller i Ministerens Haand. Det ligger da nær ud fra disse Betragtninger at spørge, om ikke baade Landet og Landkommunerne meget vel kunde klare sig med den gamle Lov, uden at det vilde volde særlige Ulemper.

Hvad Lovens Indhold angaar, da ligger den, hvad den naturnødvendigt ogsaa maa, paa flere Punkter paa Linie med Købstadkommunalloven, der for Tiden ogsaa er til Behandling her i Rigsdagen. Det vilde efter min Mening være ønskeligt, om disse to Love kom til at ligge mere paa Linie med hinanden, blev mere ensartede, end Tilfældet er i Øjeblikket. Det synes saaledes noget uforstaaeligt, at Købstæder med 1 000—3 000 Indbyggere hører ind under Købstadkommunalloven og skal styres ud fra det Grundsyn, som nu en Gang Købstadkommunalloven har og maa have, og at Landsogne med fra 2 000 op til 50 000 Indbyggere faar Plads under Landkommunalloven og skal styres ud fra de Principper, som denne Lov indeholder. Disse store Landkommuner har for øvrigt i mange Tilfælde bymæssig Bebyggelse i stor Udstrækning. Det forekommer mig, at der her vil være Anledning for det kommende Udvalg til nøje at overveje, om Grænsen absolut skal træffes efter, om Kommunen har Købstadprivilegier eller ej.

Siden den nugældende Landkommunallov blev vedtaget, er der, som berørt, foregaaet en rivende Udvikling i alle Forhold,